

INTERVIEW Boris Kester

'Overal in de wereld maak ik PR voor Leiden'

Boris Kester (57) doet waar vele anderen van dromen: reizen. De Leidenaar is een van de 200 mensen ter wereld die alle landen van onze aardbol hebben bezocht. Waar anderen gevaar zien, ziet hij avontuur, ontmoetingen en ontdekkingen. Zijn ervaringen in landen als Jemen, Afghanistan, Cuba en China legde hij vast in het afgelopen week gepresenteerde boek De lange weg naar Cullaville.

In de genen

„Als baby ben ik al besmet met het reusvirus. Mijn ouders namen me in een reiswiegje mee de trein in, dwars door Europa. Op m'n tiende had ik met hen al meer dan twintig landen bezocht in Europa en Azië en hield ik in een schrijftje bij hoeveel en welke landen dat waren. Ik heb door die jeugd een levenslange nieuwsgierigheid ontwikkeld naar onbekende plekken, totaal andere levens en culturen. Waar anderen mogelijk gevaar zien, zie ik avontuur, ontmoetingen en ontdekkingen, andere mensen en gewoonten.”

De wereld over

„Na mijn studie heb ik een tijdje een kantoorbaan gehad, maar het werd me al snel duidelijk dat ik daar niet geschikt voor was. Ik besloot carrière te maken in de vliegwereld en ben purser bij de KLM geworden. Het onregelmatige en onvoorspelbare leven paste goed bij me en dat doet het nu, 31 jaar later – mijn hemel, zo lang al – nog steeds.

Ik vlieg elke week naar andere bestemmingen. Ik kom net terug uit Mexico. Elke vlucht is anders en je maakt van alles mee. Op de laatste vlucht terug zaten alle passagiers al op hun stoel, ik wilde net de deur dichtdoen, toen er ineens politie voor me stond. Bleek er een

gescheiden vader aan boord met zijn kinderen. Zijn ex bleek er bezwaar tegen te hebben dat hij ze had meegenomen. Die kinderen en de vader en zijn vrouw moesten van boord gehaald, inclusief hun bagage. Moesten 300 passagiers drie kwartier wachten. Super gênant natuurlijk. Is maar een voorbeeld.”

Nadelen vak

„Als purser wordt je leven gedecteerd. Overmorgen hoor ik waar ik volgende week heenga. Je hebt telkens andere collega's, want statistisch komt het niet voor dat je van de 8000 man personeel een volgende vlucht met dezelfde crew aan boord zit. Dat heeft voordelen, vervelende collega's kom je niet meer tegen, maar ook nadelen: heb je als leidinggevende net een leuke groep gesmeed, is het terug op Schiphol van: nou, het beste, tot ziens.

Het werk is niet gezond. Je hebt telkens te maken met tijdsverschillen, slaat soms nachten over en hebt lange werkdagen. Maar de voordelen wegen voor mij nog steeds zwaarder.”

Planeet veroveren

„Los van mijn reizen als purser, waardoor ik al veel van de wereld zag, verkende ik elk jaar nieuwe landen en 'veroverde' ik de planeet. Ik had al 17 landen bezocht toen in 2008 mijn relatie uitging. Op dat moment besloot ik dat het mijn levensdoel zou worden om ze allemaal te gaan bezoeken.

Het zijn er gaandeweg steeds meer geworden. In de jaren zestig telde de wereld nog 124 landen, maar de teller staat nu op 193. Dit millennium zijn er twee landen bijgekomen: Oost-Timor in 2002 en Zuid-Soedan in 2011. Stel dat Catalonië onafhankelijk wordt van Spanje, dan ga ik daar absoluut naartoe, al ben ik er al geweest. Ik wil dan weten: hoe ziet zo'n nieuw land eruit?”

In 2017 stak ik net onder het plaatsje Cullaville in Ierland voor de laatste keer de grens van een voor mij onbekend land over en was het zover: ik had alle landen gezien. Best bijzonder, beseft je ik.”

Met dank aan corona

„Mijn ervaringen legde ik al jaren op mijn eigen website vast. De wens om er een boek over te schrijven, had ik al langer. Maar met

mijn onregelmatige en rusteloze leven vond ik er de rust niet voor. Je kunt zo'n boek niet in de verloren uurtjes schrijven, dan heb je de concentratie en focus niet voor. Maar toen corona kwam en daarmee de lockdown en reisrestricties, werd ook ik gedwongen om thuis te blijven. Het klinkt raar, maar ik was zelfs heel blij met de avondklok. Ik werd een soort kluizenaar en ik denk dat die afzondering nodig is om een boek te schrijven. Dit boek is dus geboren uit twee crises: een relatiebreuk en corona. Gelukkig was een van de twee uitgevers die ik polste of ze interesse hadden, meteen bereid om het uit te geven. Ik ben er echt trots op. Hopelijk gaat er voor de mensen die het lezen een wereld open.

Het boek kwam toevallig een dag voor mijn verjaardag uit. Ik heb besloten iedereen die op mijn verjaardag kwam een exemplaar te geven. Dat is een van de dingen die ik heb geleerd met reizen: hoe mooi het is om te geven.”

Mooiste land

„Het mooiste of meest boeiende land, pfff... dat vraagt iedereen. Een verschrikkelijke vraag, want het is niet te zeggen. Het meest bizarre of unieke is, denk ik, Noord-Korea, in die zin: je kan en mag er niet alleen reizen. De overheid wil je alleen laten zien wat ze wil dat je ziet. Je bent verplicht om met twee gidsen het land door te reizen. Die gidsen houden ook elkaar nog in de gaten. Mijn toenmalige vriendin en ik kregen best een goede band met hen, maar toen we vroegen of we een half uurtje samen langs een riviertje mochten lopen, was dat onbespreekbaar. Je kunt ook geen gesprekke aanknopen met een Noord-Koreaan. Dat die familie van Kim al sinds 1953 het land gesloten en de bevolking onder de duim houdt, zonder opstand, is bizar. Hoe krijgen ze het voor elkaar?”

PR voor Leiden

„In welk land ik ook kom, ik maak altijd PR voor Leiden, want ik vind de stad geweldig. Ik ben geboren en getogen in Den Haag, maar eind jaren negentig heb ik bewust voor Leiden gekozen. Het is een relatief kleine stad, die dichtbij Schiphol en het strand ligt. Ik had er al vrienden wonen. Mijn huis en Leiden zijn een perfecte basis voor

FOTO HIELCO KUIPERS

„ Dit boek is geboren uit twee crises: corona en een relatiebreuk

Boris Kester: „Het meest gevaarlijke van al die reizen? Nota bene een bijna-ongeluk in Leiden.”

ste grachten en telt maar één procent van de toeristen die Amsterdam heeft.”

Het vrije Nederland

„Als je alle landen ter wereld hebt gezien, beseft je dat we in Nederland in zoveel vrijheid kunnen leven. Zelfs nu, in coronatijd. Voor een vergelijking hoeft je niet eens buiten Europa te zijn, zelfs in België, Frankrijk en Duitsland zijn de maatregelen veel strenger. Er wordt bij ons heel veel geklaagd, maar ik kom net uit Mexico. De inwoners van dat land moeten al anderhalf jaar een mondkapje op zodra ze een stap buiten de deur zetten.”

Thuisfront

„Reizen een dure hobby? Het is maar hoe je het bekijkt. Ik kan het maar heel soms combineren met mijn werk, 99 procent heb ik privé gedaan. Natuurlijk heeft het heel wat geld gekost: er zijn landen en regio's die gewoon duur zijn. Maar ik slaap tijdens mijn reizen vaak in goedkope hotelletjes. Ik reis met het openbaar vervoer. Hoe arm mensen ook zijn, vaak gaven ze me een dak boven mijn hoofd en te eten en te drinken. Je hoeft geen miljonair te zijn om veel te kunnen

reizen. Bovendien heb ik geen hoge lasten. Ik heb bijvoorbeeld geen auto.

Ik woon op dit moment alleen en kinderen heb ik niet. Mijn ex-vriendinnen – sommige Nederlands, sommige buitenlands – waren zelf ook altijd fervente reizigers. En ik ben blij vrienden te hebben die begrijpen dat ik reis en dat ik niet altijd op hun verjaardag kan komen.”

'Pas alsjeblieft op'

„Is het niet gevaarlijk, dat reizen van jou naar al die rare landen? Die vraag wordt me ook heel vaak gesteld. Reizen houdt per definitie risico in. Maar als ik in de trein naar Brussel stap, loop ik ook risico.

In een land als Somalië moest ik met vier bodyguards rondreizen, maar het beeld dat de kogels er om je oren vliegen, klopt niet. Ik heb me nooit angst laten aanpraten. Ik ben nooit beschoten of gekidnappt. Frappant is wel dat, waar je ook bent, in ieder dorp, van Midden-Amerika tot Afrika, de bewoners je waarschuwen voor de mensen in het volgende dorp, de volgende regio of stad. Zo van: wij deugen wel, maar zij...”

i

Paspoort

Naam: Boris Kester
Leeftijd: 57 jaar
Woonplaats: Leiden
Opleiding: politicologie aan de UvAx
Beroep: senior purser bij de KLM en wereldreiziger, zie traveladventures.org
Burgelijke staat: alleenstaand, geen kinderen
Nota bene: zijn boek is deze week gepresenteerd, zie delangewegnaarculaville.com

Gekleurde adviezen

„Ooit hoorde ik toeristen in de trein elkaar waarschuwen voor Amsterdam. Dat was volgens hen de meest gevaarlijke stad van Europa, daar moest je niet heen. Ik woonde er toen zelf en fietste er onbekommerd rond. Alleen mijn fiets is een keer gestolen door een junk. Tuurlijk kun je pech hebben

en worden overvallen, maar hoe groot is die kans? Het deed me beseffen hoe gekleurd en onbetrouwbaar de adviezen van anderen kunnen zijn en hoe makkelijk we elkaar angst aanpraten.

Feit is dat ik niet bang ben. Ik neem bewust meer risico's dan een ander, maar ik doe vooraf onderzoek en heb vertrouwen. En ik ben er het levende bewijs van dat het steeds goed is afgelopen.”

Leiden grootste risico

„Ik kwam op een zondagochtend heel vroeg eens met de trein terug van Schiphol en liep langs de Blauwpoortbrug. Hoor ik achter me ineens een auto die heel hard remde. Hij schoot door het hek van de brug heen, zo het water in, vlak langs me heen. Was de trein twee seconden later gestopt en ik dus later uitgestapt, dan had ik net op die plek gelopen, had die auto me geplet en was ik in de gracht verdwenen. Ik was kansloos geweest, er was niemand op straat. Nu kon ik 12 bellen en in no time stonden er politiewagens, ambulances en brandweerauto's. Ik haal het voorval aan in mijn boek. Want wat was achteraf het meest gevaarlijke van al die reizen? Nota bene dit bizarre voorval in Leiden.”

Reizen zit in zijn bloed

Boris Kester heeft zijn hart verpand aan Leiden en aan zijn pittoreske huisje in de schaduw van het Academiegebouw, hartje centrum. Een huis dat met alle reliëfs en foto's een wereldmuseumpje op zich is. Niet dat hij vaak thuis is: als senior purser bij de KLM reist hij al de hele wereld over. Het reizen zit in zijn bloed; zijn ouders namen hem als baby al mee door Europa en Azië.

Miep Smitsloo
miepsmitsloo@planet.nl

moment zijn ultieme droom te gaan najagen: alle – op dat moment – 192 landen ter wereld bezoeken. In 2017 kwam het moment dat hij het laatste land kon aanvinken, intussen een schat aan ervaringen verder.

„Met dank aan corona” vond de Leidenaar de rust om zijn reiservaringen vast te leggen in het boek De lange weg naar Cullaville, verhalen van mijn reizen naar

alle landen van de wereld, dat afgelopen week ten doop werd gehouden.

Een relatiebreuk zette zo'n dertien jaar geleden zijn leven op z'n kop. Boris besloot vanaf dat